

Eerbiedige herinnering aan

Johannes Hendrikus Theresia Annink

sinds 1987 weduwnaar van

Maria Henrica Bernarda Péper

Gesterkt door het Sacrament van de Zieken is hij, enkele dagen nadat hij dit Sacrament van de Ziekenzalving in volle bewustzijn had ontvangen, vredig overleden in het verpleeghuis voor palliatieve zorg in Hengelo, waar hij de laatste dagen van zijn leven liefdevol is verzorgd en rustig is ontslapen op 25 oktober 2001.

Na de gezongen requiemmis in de hem zo vertrouwde parochiekerk van Zenderen hebben we hem op dinsdag 30 oktober te rusten gelegd bij zijn vrouw Marietje Peper, die hem op 18 november 1987 in de dood is voorgedaan.

We mogen Jan Annink karakteriseren als iemand die van het leven hield en steeds zijn best heeft gedaan van het leven iets goeds te maken. Hij hield erg veel van zijn vrouw en haar heengaan op 50-jarige leeftijd was een hele zware slag voor hem. Hij heeft vanaf 1987 zijn best gedaan om dit verlies te accepteren. Hoewel hij reden voldoende had om opstandig te zijn, gaf hij geregeld te kennen dat hij daar geen heil in zag. Bekende uitspraken als: "Wat moet je?" en "Je kunt er niks aan doen", waren hem zeer eigen.

Zijn kinderen en kleinkinderen waren en bleven hem zeer dierbaar. Ze hielden erg veel van hun pa en opa.

Het eenvoudige huis waar zijn vrouw Marietje geboren

en getogen was, was aan vernieuwing toe. Een mooi huis kwam er voor in de plaats, maar bracht hem het mooie geluk, te leven met zijn vrouw, niet terug. Hoe graag hij dat ook wilde, wel vond hij nieuw geluk bij zijn kleinkinderen.

Net als vroeger zocht en vond hij troost in de kerk, bij Onze Lieve Heer. Het leven was lang niet altijd gemakkelijk, maar daar in de kerk voelde hij zich op zijn gemak. Daar werd hij rustig, we weten niet wat hij daar allemaal heeft overwogen en gebeden. Zonder twijfel heeft hij bij God vaak zijn nood geklaagd en kwam daardoor meer tot acceptatie.

En weer komt er een kruis in zijn leven. Hij wordt ernstig ziek. Een spannende tijd. Hij wordt geopereerd en gezond verklaard. Maar kort daarna stak die gevreesde ziekte zijn kop weer op. Hij kon het nauwelijks geloven. Wij hadden er allemaal veel moeite mee.

Jan hield van het leven. Hij wilde graag blijven leven. Als gelovige mensen mogen wij aannemen dat zijn leven na de dood voortgang zal vinden, net als het leven van Marietje, die hem in de dood is voorgedaan.

Dat zij nu allebei gelukkig mogen zijn en dat wij die achterblijven ons door zijn gelovige houding getroost mogen weten.

Voor uw medeleven tijdens de ziekte en na het overlijden van onze lieve pa en opa zeggen wij u allen hartelijk dank.

Kinderen en kleinkinderen